

БОКІЙМІВЧАНИН ПИСАВ ДЛЯ КОСТІ ЦЗЮ

Цього стрункого і вродливого юнака запам'ятав із кінця 80-х років минулого століття, коли у новозбудованій Бокіймівській десятирічці дебютував у «Педагогічній скарбниці». Здавалося, його присутність і чарівність, яку випромінювали лагідні очі, додали стимулів для успішного виступу на освітянському заході.

Згодом з'ясував, що привабливий юнак із добрими очима – лаборант навчального закладу Валентин Соборук. Власне, тоді життєві дороги нас розвели більш як на два десятиліття. А нещодавно – випадкова зустріч у райцентрі. Та ж чоловіча чарівність, ті ж добрі очі, щоправда, із хмаринками мудрості і досвіду...

НА РИБАЛКУ НА... КАМЧАТКУ

Валентин Соборук серцем і душею шукав свою нішу у життєвих лабіринтах. Під час навчання в Острожецькій десятирічці, де тато Мілентій Феодосійович викладав історію, почав навчатися у Млинівській дитячій художній школі. Однак звідти пізно повертався, тож батьки вмовили сина відтермінувати навчання. Коли ж тата перевели у Бокіймівську середню школу, то Валентин реалізував свою мрію – закінчив художню школу. Мабуть, дався взнаки генетичний спадок від бабусі Степаниди Микитівни з Добрятина, яка замолоду шпалери розмальовувала. Причому, цей доробок бабуся демонструвала і внуку. Хтозна, може тоді і відбулася духовна передача художнього хисту.

А після десятирічки юнак гарував на різних роботах у місцевому колгоспі, служив в армії, працював лаборантом у школі. Якось у газеті натрапив на оголошення, де йшлося про набір матросів для риболовецького флоту. І несподівано на струнах душі зануртували романтичні настрої.

Після навчання поблизу Ленінграда матрос Соборук потрапив на Камчатку. Побував у Берінговому, Охотському морях, на Алеутських островах, у Новій Зеландії. Як кажуть, побачив світу.

Але у житті романтика тісно переплетена із реальністю. Причому, будні, як правило, заповнюють левову частку долі. Так сталося, що Валентин звільнився із риболовецького флоту. Рік працював за контрактом у військової частині, згодом довелося заробляти на шматок хліба на різних роботах. Врешті, влаштувався у районний відділ освіти в райцентрі Єлізово, де і нині працює...

ПРЕЗЕНТ АРХІЄПІСКОПУ ІГНАТІЮ

Якраз під час роботи у відділі освіти у Валентина виникло незбориме бажання малювати. Зокрема, прагнув закарбувати неповторні камчатські краєвиди. І колишній бокіймівчанин настільки занурився у творчість, що ремесло художника стало провідною зорею у його долі. Тут, як кажуть, і серцем, і душею у своїй стихії.

Звісно, камчатський живописець не рахував своїх картин, однак, за приблизними підрахунками, їх у його доробку зо три сотні. І у кожної своя творча історія і доля. Реалізовує картини пан Валентин через магазин міста Єлізово. І як з'ясувалося, їх придбали поціновувачі прекрасного зі США, Австралії, Південної Кореї, Китаю, Нової Зеландії. А літній пейзаж із ведмедем перебуває у приватній колекції відомого боксера Кості Цзю, який мешкає в Австралії.

До речі, і офіційно влада Петропавлівська-Камчатського виявила увагу до полотен обдарованого українця – облдержадміністрація придбала одну з його картин для подарунка архієпископу Ігнатію, який відбував для подальшої пастирської місії у Приморський край...

МОВУ ЧУЄ СЕРЦЕМ

Валентин Соборук не був у ріднокраї близько двох десятиліть. За цей час осиротіло його родове дерево, але душа горнеться до любої і милої сторони, де сестра Оля, родичі,

Валентин Соборук (ліворуч) і Володимир Полицяк - обдаровані митці, колишні моряки і давні друзі.

друзі, вчителі. Побував колишній випускник і в Бокіймівській одинадцятирічці, зустрівся з учителями, які благословили його у життєву дорогу. Там його вразили затишок, естетична досконалість, різнобарв'я квітів. Мабуть, компліментом для вчителів і учнів навчального закладу стало зізнання Валентина Мілентійовича, що у райцентрі Єлізово немає жодного такого довершеного навчального закладу.

Як на мене, повчитися у Валентина повинні і ті «лінгвісти», які спілкуються з допомогою українсько-російсько-польського суржика та домішками позацензурної лексики. Мова Валентина – чиста, як сльоза дитяча. Начебто і не було двох десятиліть розлуки із ріднокраєм. Хоча українською спілкуватися не доводилося, відчуває рідне слово серцем. Очевидно, в українця з діда-прадіда мовна чутливість закладена на генному рівні. І жодним дипломом цього не перевершити...

А ще мріє Валентин Соборук привезти в Україну дружину, донечок Іринку та Софійку. Йому б хотілося причастити їх духом ріднокраю, щирістю односельців, мальовничим довкіллям, усім, що називається батьківщиною...

Віталій ТАРАСЮК.